

Egmont Ruelens
Dokter aan
het stuur

UNDERCOVER ALS BUSCHAUFFEUR

Voor Jef en Willy, als bekroning

INHOUD

Onderricht wit —	7
Van Bagdad naar Benidorm —	21
Gelijk nen Johnny —	45
Eerste tussenhalte – De arbeidsgeneesheer —	65
Lijn 13 —	77
Het leven is een feest! —	103
Reserve —	123
Tweede tussenhalte – Esther en Joost —	151
Het gesprek —	165
Requiem —	181
De staking —	201
De spookrit —	229
Dankwoord —	247

ONDERRICHT WIT

HET LICHT SPRINGT OP GROEN. Ik druk de knop van de halterem in. Met een kort gesis schokt de bus zachtjes vooruit. De avondspits is begonnen en de bus zit stampvol. Studenten, shoppers, pendelaars. Nerveus schuif ik heen en weer op mijn stoel. Ik denk aan alles wat verkeerd kan gaan. Ik bijt op mijn onderlip en duw het gaspedaal in. Richtingaanwijzers naar links en de Nationalestraat in. Mijn eerste rit, een late dienst op lijn 22.

Zone 30. Een voetganger wil oversteken. Heb ik gezien. Links van me komt een fietser rijden. Even schrikken.

‘Juffrouw, wat als ik u niet had opgemerkt?’ mompel ik. Haar laat ik maar voorgaan. Weer gas geven.

Ting! De haltebel. Daar komt ze, de eerste halte. Ik rem af en laat de bus langs het verhoogde trottoir glijden. Tien tot twintig centimeter van de boordsteen is de ideale afstand, weet ik van de opleiding. Mikken maar. Terwijl ik zachtjes aanrijd, gluur ik door de deur rechts van me of de bus niet te ver of te dicht staat. Remmen en nogmaals de halterem indrukken. Ik laat de voordeur open zwiepen en merk dat de bus veel te ver van het halteplateau staat. De mensen die willen opstappen moeten een sprongetje maken.

‘Nog aan ’t leren?’ lacht een wat oudere man.

‘Mijn eerste dag’, stamel ik verontschuldigend.

‘Dat halteren kun je beter anders aanpakken.’ Frank heeft mijn geknoei in de gaten. Hij komt naast me staan.

‘Zie je de tramsporen? Als je halteert, probeer dan je rechterknie in het verlengde van het linkerspoor te houden. Dan sta je perfect. Niet te dicht, niet te ver.’ Frank rijdt als ‘vaste’ chauffeur op lijn 22 en kent iedere drempel, iedere halte en elk gat in het wegdek als zijn broekzak. Vijftien jaar werkt hij inmiddels bij de vervoersmaatschappij, waarvan de laatste acht als rijinstructeur. Nu loodst hij me door het laatste deel van de opleiding tot buschauffeur. ‘Onderricht wit’ heet die. Ik rijd een normale dienst en bedien zelf de reizigers, maar met een ervaren chauffeur naast me op de bus. Om de koudwatervrees wat op te vangen.

‘Waar komt de benaming “onderricht wit” eigenlijk vandaan?’ vraag ik aan Frank. Hij heeft geen idee. Dat weet intussen niemand meer.

Automatisatie af, deuren toe, halterem af. Tsss. En gas geven.

Frank is groot en mager. Zijn grijzende haren trekken zich met diepe inhammen terug op zijn schedel. Wat hem nog rest, zit in de brillantine en heeft hij strak naar achteren gekamd. Een stoppelbaard en oude littekens van pukkels vormen het reliëf van zijn gezicht. Zijn ogen gaan schuil achter een zonnebril, een sportmodel. Met het ringetje in zijn rechteroor lijkt hij een huurmoordenaar uit een Italiaanse maffiafilm. Even plots als hij naast me stond, duikt hij weer het busruim in.

Op het einde van de Nationalestraat, aan het Tropisch Instituut naar links. Die tegenligger, gaat die afslaan of doorrijden? Dan is het aan mij. Ik houd mijn linkerflank in de gaten in mijn spiegel, en vergeet vooral niet voor me te kijken. Die bocht was te breed, maar dat heeft niemand gemerkt. Behalve Frank. Hij vliegt weer naar voren.

‘Blijf op je spiegels letten. Kijk in de eerste plaats naar je achterband. Als die net voorbij het punt is waarop je kunt afdraaien,

gooi je het stuur om. Je moet met één oog opzij in je spiegel kijken en met het andere voor je, naar de weg.' Hij brengt zijn handen voor zijn gezicht en strekt de wijsvinger van zijn rechterhand naar rechts en die van zijn linkerhand naar links. Ik doe hem begrijpen dat ik het niet begrijp. Frank barst spontaan in lachen uit.

'Op een dag snap je het wel. Rij maar gewoon verder. Je bent goed bezig!'

Volgende halte. Een jongedame stapt op.

'Goedemiddag. Eén ticketje alstublieft.'

Even kijk ik haar aan.

'Twee... twee euro,' stotter ik dan.

'Twee... twee euro?' herhaalt ze plagend. Ze betaalt met een biljet van vijf. Ik grijp naar mijn rugzak die onder het dashboard ligt en rommel er de geldwisselaar uit. Het is een ouderwetse wisselaar uit metaal. Te zwaar en te lomp. Ik leg hem op mijn schoot en wil er een stuk van één en een stuk van twee euro uithalen, maar het ding glijdt weg en belandt onder de zetel. Ik duik tussen mijn benen, graai de wisselaar van de grond en plaats hem in het metalen rekje waar het onding inpast, rechts van me in de stuurpost.

'Alstublieft, drie euro.' De vrouw kijkt me nog altijd half spottend aan.

'En mijn ticketje?'

'God ja... ' Met enkele vingertikken tover ik een biljet uit de boordcomputer. Tik, tik, biep.

'Alstublieft, juffrouw.'

Ik laat me achterover in mijn stoel vallen en haal even diep adem. In de spiegel die een overzicht geeft van wat er zich achteraan in de bus afspeelt, ontwaar ik Frank tussen de reizigers. Hij werpt me een knipoog toe en grijnst terwijl de jongedame hem voorbijwandelt.

Deuren toe, halterem, gas geven. Verkeerslichten, zebrapaden, colonnes fietsers, schoolkinderen, tegenliggers, toeterende auto's, haltes bedienen, reizigers die op- en afstappen, trams die tinglelend voorbijrazen, smalle straten, dubbelgeparkeerde wagens, achter een vuilniswagen hangen, verkeersdrempels, voorrang van rechts... Ik ploeter en zwoeg me een weg door de Antwerpse spits op een doordeweekse donderdagavond in april. De lentezon straalt aanstekelijk en in de bus is de stemming uitgelaten. Gelach, geroep, getrek en geduw.

Het licht aan de Singel springt op groen. Ik duw het gaspedaal in. Nog voor de bus op snelheid raakt, raast een andere bus me rakelings voorbij. Een opgestoken hand wuift me toe vanuit de chauffeurspost. Enkele ogenblikken later draait de bus de Tentoonstellingslaan in en verdwijnt uit het zicht.

'Dat was Mark. Doe maar geen moeite. Die hou je toch nooit bij.'

Ik ben verrast. We zijn nog niet halverwege het traject en de bus die tien minuten na mij van de Groenplaats vertrok, stak me net voorbij. Frank is op de zitplaats schuin achter me komen zitten, net achter de voorste deuren. Het getuigenbankje. Van daaruit kan hij iedere beweging en elke draai aan het stuur mee volgen en tegelijk het verkeer in de gaten houden. Ik bijt mijn kaken op elkaar en duw het gaspedaal verder in.

De grijze appartementsblokken aan de Jan De Voslei verduisteren de zon, die zich stilaan naar de horizon laat zakken. Frank heeft zijn zonnebril afgezet en kijkt me vriendelijk aan. Zijn zachte blik, waar zelfs een zweem van melancholie in zweeft, past niet bij het gangsterimago dat ik hem heb aangemeten. Ik glimlach terug.

Nu en dan geeft Frank me een opmerking of een tip, maar meestal zwijgt hij en kijkt afwezig uit het raam.

'Eerlijk gezegd vind ik dit onderricht wit nogal saai. Ik rij liever zelf.'

Na het Kiel en de Valaar rijden we Wilrijk binnen. Op de Bist, het centrum van de welgestelde voorstad van de metropool, is het aanschuiven en drummen. Aan de grote bushalte stapt de helft van de reizigers af, maar minstens evenveel mensen nemen hun plaats weer in. Als laatste stapt een bejaard vrouwtje op, dat slechts dankzij een behulpzame tiener de bus in raakt.

‘Dank u om te wachten, chauffeur’, kraakt haar versleten stem. De bus zit opnieuw overladen vol en niemand lijkt aanstalten te maken om het oudje een zitplaats aan te bieden.

‘Zal ik even vragen dat iemand zijn zitje afstaat?’ bied ik haar aan.

‘Nee, dat is niet nodig, chauffeur. Ik moet maar één halte meer rijden. Ik blijf hier wel vooraan staan.’

‘Goed, ik zal extra traag en voorzichtig rijden’, verzeker ik haar.

‘Houdt u zich maar stevig vast.’

Vorzichtig laveer ik de bus in de stroom aanschuivende wagens en neem traag de bocht naar de Sint-Bavostraat.

‘Wat vriendelijk van u. Als iedere chauffeur zo aardig was, zou dat een hele vooruitgang zijn.’ Ze lacht me toe en haar gezicht lijkt nog verder weg te zakken in de vele rimpels en plooiën van haar bejaarde huid.

‘Het is mijn eerste dag, mevrouw. Misschien moeten we over een jaar nog eens praten. Dan zullen we zien of ik nog zo vriendelijk ben’, glimlach ik.

De volgende halte stapt ze voetje voor voetje af, draait zich om en wuift me na terwijl de deuren zich sluiten en – tsss – de bus verder rijdt. Achter me hoor ik Frank grinniken.

‘Heel charmant van je. Ik ben benieuwd hoelang je dat volhoudt. Je verliest er bakken tijd mee. Je leert het wel.’

Ik laat me niet van de wijs brengen en geniet nog even na van het compliment. Het lijkt niet veel om het lijf te hebben, mensen

van A naar B rijden. En toch. De vriendelijke woorden van de oude dame hebben mijn dag al gemaakt.

Aan het paardenveld gluur ik tussen de oude wilgen door of er geen tegenligger aankomt die me bij de volgende bocht kan hinderen. We naderen ons eindpunt, het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen. Daarachter begint het Brabantse platteland. Zoals het paard zijn stal ruikt, geef ik wat gas bij op de laatste rechte stukken. Overmoedig nader ik te snel een bocht naar links, die scherper blijkt dan ik hem had ingeschat. Ik merk te laat de verkeersdrempel op. De bus wipt bruusk omhoog. Een fractie van een seconde verlies ik de controle over het stuur. Kermend schuurt de velg van het linkervoorwiel tegen het hoge trottoir. Ik krimp in elkaar. Een oogwenk later rolt de achterband van de vluchtheuvel die in het midden van de bocht ligt. De bus wiebelt heftig van links naar rechts, schudt alle passagiers stevig dooreen.

‘Hé chauffeur! We zijn wel aan de kliniek, maar doe toch maar rustig aan!’

Op het puntje van mijn stoel en met bonzend hart laveer ik de bus de halte van lijn 22 aan het UZA binnen. Halterem en handrem op, deuren open, motor af. Ik sta bevend op en even wordt het zwart voor mijn ogen. Ik duizel. Me overeind houdend aan de deuren strompel ik de bus af. Ik heb frisse lucht nodig.

‘Ho maar, rustig aan. Hier!’ Frank vist een pakje sigaretten uit de borstzak van zijn bodywarmer en biedt me er een aan. Ik steek ze op aan het vuurtje dat hij me voorhoudt.

‘Regel één: het comfort van de reizigers komt op de eerste plaats. Later zul je wel leren doorrijden. Regel twee: laat je nooit opjagen. Niet omdat je te laat rijdt, niet door de reizigers en zeker niet door collega’s.’

Hij klemt zijn sigaret tussen zijn wijs- en middenvinger en laat zijn hand op en neer bewegen om zijn woorden kracht bij te zetten. Met zijn blik eist hij mijn concentratie op.

‘Regel drie: wanneer je te laat rijdt, mag je pas oproepen als je twaalf minuten achterloopt op het schema. Capito?’

Ik knik, maar wat hij zegt dringt amper tot me door. Frank kijkt op zijn horloge.

‘Voor deze rit kreeg je vijfenveertig minuten, plus tien minuten buffertijd. Jij hebt er een uur over gedaan.’ Hij dooft zijn half opgebrande sigaret aan de zijkant van de bus en steekt de resterende peuk achter zijn linkeroor.

‘Voor op de Groenplaats’, grijnst hij.

‘Komaan, we zijn al een dikke vijf minuten te laat voor de volgende rit.’ Ik hijs me de chauffeurspost in. Handrem af, deuren toe, halterem. Tsss. En gas geven.

Ik probeer de lessen van Frank op te volgen. In de eerste plaats rustig blijven. Dat valt niet mee. Het is tegen zevenen maar de spits is nog niet gaan liggen. Op de Bist in Wilrijk blijft het aanschuiven, ritsen en laveren. Geeft die tegenligger nu voorrang?

‘Gebruik de lengte en breedte van je bus. Gebruiken, niet misbruiken. Mooi zo!’ moedigt Frank me aan. De halte binnenrijden, deuren open. Het begint aardig te lukken. En weer verder. Helemaal terug tot de Groenplaats. Frank gaat weer op het getuigenbankje bivakkeren.

‘Als ik niets zeg, is dat een goed teken.’

Een klein uur later rijdt de bus de Groenplaats op. Op de boordcomputer tik ik de voorbije rit weg. Er is precies één minuut om even uit te blazen. Wanneer ik de chauffeurspost uitstap, zie ik hoe Frank is ingedommeld. Ineengedoken steken zijn handen in

de zakken van zijn bodywarmer. Zijn kin rust op zijn borst. De peuk achter zijn oor is in zijn schoot gegleden.

Het avondrood boven de Schelde kondigt de nacht aan en hult het plein in een magische spanning. Het moment van de avond waarop je onmogelijk kunt uitmaken of het nog dag of al nacht is. Ik strek mijn benen en waag me enkele meters van de bus. Voor mijn voeten wijkt een zwerm duiven uit elkaar en kiest uiteindelijk onrustig het luchtruim. Het klapwieken van hun vleugels sterft langzaam weg terwijl ze in een ruime bocht boven het plein uitstijgen. Ik volg hun vlucht tot ze achter de toren van de kathedraal als stipjes tegen een donkere hemel uit het zicht verdwijnen.

‘Dag jongen!’ roept iemand achter me. Ik draai me om. Het is Marcel. Hij stapt met opgeheven arm op mij toe. We schudden elkaar stevig de hand. Ik kijk even naar de bus, waar Frank nog zit te doezelen.

‘Ha! Je bent niet alleen’, merkt Marcel op wanneer hij mijn blik volgt.

‘Onderricht wit, nietwaar? Maar wat is me dat? Slapen tijdens de werkuren? Al goed dat er geen controleurs te bespeuren zijn’, smaalt hij.

Marcel is de ‘eerste man’ van de vakbond in de busgarage van Zurenborg, de stelplaats van waaruit de vijftien stadslijnen in Antwerpen bediend worden. Hij is een korte en dikke vijftiger, met een rond, kalend hoofd. Achter de al even ronde glazen van zijn brillette schitteren niet te blussen pretlichtjes. We liepen elkaar de afgelopen weken al verschillende keren tegen het lijf op de stelplaats, maar onze vriendschap gaat verder terug. Samenzweerderig buigt hij zich naar me toe.

‘Wil het wat lukken, op die bus?’ Ik blaas mijn wangen bol en trek een wenkbrauw op. Marcel schatert het uit. Ik vertel hem

over het geknoei met de geldwisselaar en het avontuur op de verkeersdrempel.

‘Zeer goed, zeer goed! Zo hoort het!’ gniffelt hij. ‘Doe zo verder, mijn zoon. Naar godsvrucht en vermogen!’ Marcel drukt zich vaak wat plechtig en statig uit, maar in zijn houding schemert genoeg zelfspot door om het hem niet kwalijk te nemen.

Geen tijd om langer te praten. Ik ben alweer vijf minuten te laat.

‘Tot kijk! We zien elkaar nog.’

‘Daar ben ik wel zeker van, mijn jongen. En goed onthouden: niet te veel aan je stuur draaien!’

Eindelijk is het rustig op de baan. Pendelaars en schoolkinderen maken plaats voor wie ’s avonds nog uit eten of drinken gaat, en dan op zijn beurt naar huis terugkeert. Kleine groepjes jonge mensen, nu en dan een eenzame dronkaard of enkele verdwaalde toeristen. Geen toeterend verkeer, geen files meer. Rust in mijn hoofd. De nacht geeft overzicht, begrenst, beschermt. Het haasten en jagen is voorbij en het rijden gaat vlotter. Ik moet minder haltes bedienen en vaak flikkeren verkeerslichten oranje, waar ze voordien op rood stonden. Hoe dichterbij ik het UZA nader, hoe meer ik uitkijk naar een toiletbezoek, misschien zelfs een boterham uit de brooddoos die ik deze middag bij elkaar smeerde.

Frank heeft zijn dutje erop zitten en is weer naast me komen staan, tussen de chauffeurspost en de voorste deuren. Hij vertelt ronduit over zijn reis naar Cuba. Twee weken in een viersterrenhotel, all-in. Hij zag de Buena Vista Social Club aan het werk en smokkelde sigaren het land uit. Van Havana naar Santa Clara, oldtimers, de varkensbaai.

We rijden het UZA binnen. Iets meer dan vijftig minuten deed ik erover. Een betere tijd dan de vorige keer. Misschien heb ik

zelfs mijn achterstand ingehaald. Ik tik de boordcomputer naar de volgende rit. Tot mijn verbazing merk ik dat ik de terugrit tien minuten geleden al had moeten beginnen.

‘Wat had je gedacht? Dat je ’s avonds evenveel tijd krijgt als tijdens de spits?’ Frank heeft mijn ontreddeering opgemerkt.

‘Maar ik ... ik moet plassen, beken ik.

‘Dan houd ik je niet tegen. Chauffeurs zijn ook maar mensen. Ik ga trouwens met je mee. Ik moet ook.’

Door de grote draaideur komen we in de inkomhal van het Universitair Ziekenhuis. Nu pas valt me op hoe groot Frank wel is. Hij torent hoog boven me uit en praat honderduit terwijl we het toilet opzoeken.

‘Zo, hier is het, nu weet je dat voor de volgende keer. En weet je wat ik me daarnet nog bedacht? Dat je vooral goed op je spiegels moet letten. Dat is je zwakke punt. Maar dat komt wel goed.’ Zelfs terwijl we rechtopstaand onze blaas laten leeglopen, gaat hij vrolijk door met babbelen. Het dutje heeft hem duidelijk opgekikkerd.

‘Weet je, ik ben perfect gelukkig op mijn lijn 22. Hier aan het UZA is het rustig, er is een proper toilet en niet te veel volk dat aan je oren komt zeuren. Op de Groenplaats is dat wel anders, maar het is nog altijd beter dan de Rooseveltplaats, let op mijn woorden.’

Hij ritst zijn broek toe, wast zijn handen en haalt voor de spiegel een kammetje uit de binnenzak van zijn bodywarmer.

‘En met het volk dat je oppikt onderweg zijn er nooit problemen. Nu en dan eens een zatlap, maar die zijn de kwaadste nog niet. Niets vergeleken met lijn 23.’

‘Wat is er met lijn 23?’ vraag ik.

Hij kijkt me even van opzij aan en haalt het kammetje een paar keer door zijn haren. Draait zijn hoofd van links naar rechts, keurt het resultaat, is zichtbaar tevreden.

‘Lijn 23 gaat door Antwerpen-Noord. Ruige buurt. Drugs, prostitutie...’ Hij zwaait een paar keer doelloos met het kammetje, bergt het dan weer op in zijn binnenzak. ‘Vooral drugs. Ach ja, je zult wel zien.’

Terug op de bus stellen we vast dat we twintig minuten te laat zijn.

‘Oproepen’, gelast Frank. ‘Weet je hoe dat in zijn werk gaat?’

Ik druk de witte knop van de radiofoon in die me in verbinding stelt met de dispatching. Terwijl we wachten op antwoord, prevel ik het protocol voor me uit. Dienstnummer, naam, lijn, volgnummer, busnummer, en waar ik me bevind. Dan het probleem.

‘Lijn 22, volgnummer 4, ik luister’, kraakt het door de radiofoon.

Ik druk het pedaal in dat de micro naast me in werking zet.

‘Euhm... dienstnummer 29232, Egmont Ruelens, lijn 22, volgnummer 4, busnummer...’ Ik kijk naar Frank. Het busnummer, geen flauw idee! Frank wijst omhoog. Boven zijn hoofd zie ik een getal. ‘Busnummer 4887’, ga ik verder. ‘Ik bevind me aan het UZA, maar ben twintig minuten te laat. Wat kan ik het best doen?’

‘Oké, meneer. Maak dan maar een verkorte rit. Goedenavond!’

Piep. Opgehangen. Een verkorte rit? Hoezo een verkorte rit? Frank springt me bij.

‘Zet je lijnfilm op “geen dienst”. Mooi zo. Vertrek maar. We rijden over lijn 17 tot aan het Universiteitsplein, daarna de Krijgslaan door tot aan de Boomsesteenweg. Zo kunnen we goed doorrijden, en komen we via de Jan Van Rijswijcklaan vanzelf terug op ons traject.’

Ik woon nu drie jaar in Antwerpen, ingeweken vanuit Gent. Even een verkorte rit van het UZA naar de Groenplaats bij elkaar puzzelen is nog niet zo vanzelfsprekend. Frank ziet me hard nadenken en grinnikt. ‘Geen zorgen, ik toon het je wel.’

Anderhalf uur later rijd ik met de bus het perron van lijn 22 aan het UZA weer op. De vertraging heb ik amper goedge maakt. De lichten zaten niet mee en de rijtijden 's avonds zijn strakker dan ik had verwacht.

'Je hebt jezelf wel bewezen. Je wordt nog een goede chauffeur. Blijf vooral rustig. Die rijtijden, dat is een zorg voor later. Focus in het begin op je rijstijl.' Frank stelt voor om zelf terug te rijden. 'Ik neem het wel over. Voor de laatste rit terug naar de Groenplaats krijg je maar een halfuur en geen buffertijd. En van de Groenplaats rijden we binnen, de garage in. Ze hebben dat slim bekeken hierboven. De meeste chauffeurs haasten zich sowieso om snel binnen te rijden, en dan hoeven ze je ook tien minuten minder uit te betalen.'

Frank neemt mijn plaats in achter het stuur. In neutraal duwt hij het gaspedaal drie keer in en laat de motor brullen. Terwijl hij zijn hoofd wat schuin houdt en het geronk van de motor lijkt te peilen, stelt hij met twee vliegensvlugge handelingen de chauffeursstoel in op zijn postuur. Klik, tik, tsss en weg. De Frank achter het stuur is een andere Frank. Zijn ogen staan wijder open. Hij praat rustiger en met een ander timbre in zijn stem. Dieper, voller.

'Zie je, beginnelingen draaien te veel aan hun stuur. Een paar trefzekere bewegingen zijn genoeg.' Ik merk hoe hij zijn stuur niet vasthoudt. Frank laat zijn open handen over het stuurwiel glijden. Of is het het stuur dat door zijn handen glijdt? Ze bezweren, hypnotiseren me. Ik kan mijn blik moeilijk van zijn handen afwenden. Zijn hoofd draait onafgebroken en traag van links naar rechts, terwijl hij almaar blijft praten.

'Je kunt maar beter geen voorbeeld nemen aan mij. Dit gaat veel te snel, maar als je op tijd binnen wilt zijn, is er geen andere manier.' Nu pas merk ik dat Frank behoorlijk doorrijdt. We zijn de Bist al voorbij. Toch jaagt hij zich niet op. Een enkele keer

duwt hij het rempedaal in, maar verder is de rit één vloeiende en natuurlijke beweging. Zelfs stoppen aan een halte en reizigers laten instappen verloopt zo moeiteloos dat het lijkt alsof de bus nooit echt stilstaat. Over rotondes lijken we heen te zweven. Bochten neemt Frank met onfeilbare precisie. Op centimeters na scheert hij langs paaltjes en geparkeerde wagens. Tegenliggers verlenen spontaan voorrang, zonder dat hij die hoeft af te dwingen. Geen beweging te veel. Geen beweging te weinig. Het lijkt wel een gestileerde dans. Frank leidt en de bus volgt.

Wanneer we de Singel kruisen, voel ik hoe een loodzware vermoeidheid zich langzaam van me meester maakt. Ik ga op het getuigenbankje zitten en vecht tegen de slaap. Franks woorden dringen nog amper tot me door. Op achtentwintig minuten rijdt hij van het UZA naar de Groenplaats. Daar laat hij de laatste boemelaars uitstappen en rijdt de bus leeg richting Zurenborg. Het is iets voor één wanneer de bus de garage binnenrolt. Ik zit ineengedoken op het voorste bankje. Mijn handen in mijn zakken. Mijn kin op mijn borst.

Dit boek kwam tot stand met de steun van het Fonds Pascal Decroos voor Bijzondere Journalistiek.



FONDS PASCAL DECROOS
VOOR BIJZONDERE JOURNALISTIEK

De auteur maakt deel uit van Weerwerk, een collectief van artsen en syndicalisten dat onderzoek doet naar en actie onderneemt met betrekking tot gezondheid op de werkplaats.
weerwerk.wordpress.com



www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagontwerp: Studio Lannoo

Coverfoto: Wouter Rawoens

Vormgeving: Keppie & Keppie

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017 en Egmont Ruelens

D/2017/45/687 – ISBN 978 94 014 4608 2 – NUR 740

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.